

Tweede zondag in de Veertigdagentijd

God is ieder ogenblik nieuw

Hoe dikwijls moeten wij mensen iets of iemand loslaten? Als het gaat om materiële zaken is dit niet leuk, maar uiteindelijk niet onoverkomelijk. Maar het wordt pas echt zwaar als we mensen moeten loslaten die ons werkelijk dierbaar zijn. Vroeg of laat gebeurt dit toch, dat beseffen wij. Dit ondervond Abraham in het bizarre verhaal uit het boek Genesis, waarin hij werd gevraagd om zijn zoon te offeren. Gelukkig moest hij dit offer niet brengen want God is er voor de mensen en niet tegen hen. Van dit goddelijk vertrouwen in hem was Abraham ten diepste overtuigd omdat hij bereid was gevonden om, gevolg gevend aan een oproep van de Heer zelf, weg te trekken uit zijn land de onbekende wereld in. Daarom bevestigde de Heer zijn vertrouwen in Abraham door zijn zoon te sparen en zijn familie overvloedig te zegenen.

Elk jaar op de tweede zondag in de Veertigdagentijd verkeren wij hoog op de berg. In het evangelie van deze zondag horen wij hoe enkele leerlingen een glimp mogen opvangen van de volheid van Jezus. Het is een visioen dat verwijst naar een geheele wereld. Een toestand waar alles op zijn plaats zal zijn. Drie leerlingen krijgen als het ware een voorschot van wat komen gaat: een blik in de hemel, een kijk op Jezus na zijn dood en opstanding.

Er ligt echter nog een moeilijke weg in het vooruitzicht: de weg van lijden en sterven. Tegelijk is er, net zoals voor Abraham en Jezus, ook het perspectief dat in de verte gloort. Een helder licht dat doorbreekt in ons soms donkere bestaan: leven bij God voor altijd.

Wij verkeren op de berg, zo kan het vieren van de liturgie worden gezien. Maar aan het einde van deze viering – net zoals op het einde van het evangelie – dalen wij af van de berg. Wij keren terug naar het dag dagelijks leven waarin wij dit visioen van een betere wereld mogen waar maken.